

Pósa Lajos:

A fennhéjázó páva

Hess te, kakas! Hess te, tyúk!
Én vagyok a páva!
Tollam csupa drágakő,
Vakít a pompája.
Itt egy arany, ott egy smaragd,
Hát a rubint, zefír!
Hess te, kakas! Gyönyörűbbet
A képíró sem ír.
Virágos kert szebb bokrétát
Még sohasem termett:
Deli legény büszkén hordja
A kalapja mellett.
Hess te, kakas! Kiterjesztem,
Most legyező, ládd-é!
Legyezhetné magát vele
A tündérr királyné.
Ha feltűzném az égboltra,
Szép szivárvány lenne...
Hess te, kakas! Hozzá ne érhj!
Kár ne essék benne!

– Kukurikú! Szép a tollad,
Fennhéjázó páva!
Minden szála drágaköves,
Vakít a pompája.
Hanem aztán egyebed sincs
A cifra tolladnál!
Bizony többre becsülnélek,
Ha valamit tudnál.
Kukuríkolj hát egy szépet,
Hogyha tudsz, barátom!
Jaj, takard el a lábadat*!
Magamat ajánlom.

* A fennhéjázó (hivalkodó, hetyke, kérkedő) páva szépséges tollazatú, a lábai viszont csúnyák, melyekről azt tartja a népmonda, hogy, midőn rájuk tekint, elszégyelli magát.